

Landsrettens begrundelse og resultat

Selve frihedsberøvelserne

Som også anført af byretten følger det af politilovens § 8, stk. 1, at politiet ved offentlige forsamlinger under åben himmel kan gribe ind over for forsamlingsdeltagere, der giver anledning til fare for betydelig forstyrrelse af den offentlige orden eller fare for enkeltpersoners eller den offentlige sikkerhed.

Efter lovens § 8, stk. 4, kan politiet, hvis mindre indgribende midler, jf. stk. 3, ikke findes tilstrækkelige til at afværge faren, om nødvendigt frihedsberøve, jf. § 3, den eller de personer, der giver anledning til faren.

Det er ubestridt, at A, B, C, D og E den 21. juni 2024 deltog i en demonstration på Vejlands Allé. Demonstrationen blokerede morgentrafikken fra motorvejen ind mod København og skabte lange bilkøer. Det må lægges til grund, at flere af de ventende bilister blev frustrerede. Således har D selv forklaret, at der var bilister, der skubbede dem til side og kørte igennem blokaden, ligesom der var en anden bilist, der tog alle demonstranternes bannere fra dem og smed bannerne væk.

Det er desuden ubestridt, at demonstranterne kl. 08.03 første gang fik påbud om at flytte sig fra vejbanen, hvilket de alle nægtede, hvorefter de blev flyttet ind på fortovet af politiet, samt at demonstranterne i den forbindelse blev sigtet for overtrædelse af ordensbekendtgørelsen og færdselsloven, ligesom de blev vejledt om at fortsætte demonstrationen inde på fortovet og om, at de kunne blive anholdt, hvis de på ny blokerede vejbanen. På trods af dette genoptog de pågældende – umiddelbart efter at politiet havde forladt området – demonstrationen og spærrede atter for trafikken, hvorfor de på ny fik et påbud om at forlade vejbanen, som de alle undlod at efterkomme. Kl. 08.27 blev demonstranterne anholdt og sigtet for nye overtrædelser af ordensbekendtgørelsen og færdselsloven.

På den anførte baggrund tiltræder landsretten, at A, B, C, D og E gav anledning til betydelig forstyrrelse af den offentlige orden som anført i politilovens § 8, stk. 1, og at der ikke er grundlag for at tilsidesætte politiets vurdering, hvorefter mindre indgribende midler end frihedsberøvelse ikke var tilstrækkelige, jf. § 8, stk. 4, jf. stk. 3. Landsretten har herved tillige lagt vægt på, at der efter demonstranternes adfærd umiddelbart op til frihedsberøvelsen forelå en nærliggende risiko for, at de ville gentage ordensforstyrrelsen, hvis de ikke blev frihedsberøvet.

På baggrund af de beskrevne omstændigheder forud for frihedsberøvelserne finder landsretten desuden, at iværksættelsen af frihedsberøvelserne ikke var i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 11.

Frihedsberøvelsernes udstrækning

Der er enighed om, at A var frihedsberøvet i 4 timer og 8 minutter, hvoraf hun var anbragt i venterum i 2 timer og 55 minutter, at B var frihedsberøvet i 3 timer og 36 minutter, hvoraf han var anbragt i venterum i 2 timer og 20 minutter, at C var frihedsberøvet i 3 timer og 42 minutter, hvoraf han var anbragt i venterum i 2 timer og 39 minutter, at D var frihedsberøvet i 3 timer og 31 minutter, hvoraf han var anbragt i venterum i 2 timer og 21 minutter, samt at E var frihedsberøvet i 4 timer og 6 minutter, hvoraf hun var anbragt i venterum i 3 timer og 3 minutter.

Frihedsberøvelserne omfattede – som også anført af byretten – fem personer, der skulle indtransporteres fra Vejlands Allé til Station Bellahøj, hvor de bl.a. skulle identificeres. Efter de afgivne forklaringer må det lægges til grund, at demonstranterne blev hensat i venterum i de angivne tidsrum, mens sagsbehandlingen pågik, idet der kunne blive brug for dem undervejs i sagsbehandlingen i forbindelse med f.eks. identifikation, eventuel afhøring mv.

Landsretten tiltræder herefter, at der ikke er grundlag for at antage, at frihedsberøvelserne blev udstrakt i et længere tidsrum end nødvendigt, jf. politilovens § 8, stk. 4, sidste punktum. Landsretten bemærker i denne forbindelse, at der må indrømmes politiet et vist råderum i vurderingen af, hvor længe de anholdtes tilstedeværelse skønnes nødvendig i forbindelse med sagsbehandlingen.

Nøgenvisitation og frihedsberøvelsernes skånsomhed i øvrigt

D og E har begge gjort gældende, at de i strid med skånsomhedskravet i politilovens § 8, stk. 4, og Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 3 blev nøgenvisiteret efter indtransporten til Station Bellahøj, uden at der var en politifaglig begrundelse for dette.

D og E har først forklaret om, at de blev nøgenvisiteret under hovedforhandlingen i byretten, og A har først under hovedforhandlingen i landsretten afgivet forklaring om, at E med det samme fortalte hende, at hun var blevet nøgenvisiteret. Politiet har bestridt, at en sådan visitation har fundet sted, og der er ikke i politiets systemer gjort notat om en sådan visitation, hvilket der efter de afgivne forklaringer er fast praksis for.

Efter en samlet vurdering tiltræder landsretten, at der ikke er grundlag for at fastslå, at der blev foretaget nøgenvisitation af D og E som anført. Det for landsretten fremlagte udaterede "protestnotat" fra Nødbremsen kan ikke føre til et andet resultat.

Landsretten tiltræder desuden, at der ikke efter bevisførelsen er grundlag for at fastslå, at frihedsberøvelserne i øvrigt ikke skete så skånsomt som muligt.

Sammenfatning

Landsretten tiltræder derfor, at frihedsberøvelserne var lovlige, ligesom landsretten finder, at der for så vidt angår D og E ikke foreligger selvstændige krænkelse af menneskerettighedskonventionens artikel 3. Landsretten tiltræder derfor ligeledes, at Københavns Politi er frifundet for de rejste erstatningskrav, og stadfæster byrettens domme.

THI KENDES FOR RET:

Byrettens domme stadfæstes.

Ingen af parterne skal betale sagsomkostninger for landsretten til nogen anden part eller til statskassen.